

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1231 ²	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Μαθ. 25,31-46) 6 Μαρτίου 2016 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τὸ βῆμα τῆς παγκοσμίου κρίσεως

«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Μαθ. 25,34)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω. Καὶ λέγεται *Ἀπόκρεω*, διότι σημαίνει τὸ **τέλος τῆς κρεοφαγίας**. Ἀπὸ αὔριο εἶνε ἐλαφρὰ νηστεία· ὅλα ἐπιτρέπονται πλὴν τοῦ κρέατος.

Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούστηκε, ὁμιλεῖ γιὰ **κάτι φοβερό**, ποὺ ὅσο ἀπίστευτο κι ἂν φαίνεται εἶνε ὅμως γεγονός. Διαβάζοντας ἢ ἀκούγοντας τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο νομίζεις ὅτι ὁ οὐρανὸς ἀστράφτει καὶ βροντᾷ.

Ὅμιλεῖ τὸ εὐαγγέλιο γιὰ **μία δίκη**. Ἐὰν εἴχατε –σὰς ἐρωτῶ– κάποιον δικαστήριον καὶ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆτε, θὰ μένατε ἀδιάφοροι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Προτοῦ νὰ φτάσῃ ἡ ἡμέρα τῆς δίκης θὰ φροντίζατε νὰ βρῆτε δικηγόρο ἰκανό, μάρτυρες ὑπερασπίσεως, καὶ ἀπὸ νωρὴς θὰ σχεδιάζατε τί θὰ ἀπολογηθῆτε, ὥστε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν κατηγορία.

Ἄλλ' ἐὰν ἔτσι σκεπτόμαστε γιὰ μιὰ δίκη ἐνώπιον ἀνθρωπίνου δικαστηρίου, πῶς πρέπει νὰ σκεπτόμαστε γιὰ τὴ δίκη μας ἐνώπιον τοῦ θείου δικαστηρίου, τὴν **παγκόσμιο δίκη**; Μηδέν, σκιά οἱ δίκες στὸν κόσμον αὐτὸν μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ δίκη ποὺ μᾶς περιμένει. Ἐγὼ εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ φοβᾶμαι τὴν ἡμέρα ἐκείνη· ἐσεῖς δὲν φοβᾶστε; εἴστε ἅγιοι;

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο; «Ὅτι **θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δίκης**. Naί, νὰ εἴστε βέβαιοι. Ὅσο βέβαιο εἶνε ὅτι αὔριο ξημερώνει Δευτέρα, τόσο βέβαιο εἶνε καὶ ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Κι ὅπως εἴστε βέβαιοι ὅτι ἀνατέλλει καὶ βασιλεύει ὁ ἥλιος, ἔτσι νὰ εἴστε βέβαιοι καὶ ὅτι θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ δύσις, ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου τούτου, καὶ θ' ἀκολουθήσῃ ἡ παγκόσμιος δίκη.

Ἐκεῖ θὰ βρίσκωμαι κ' ἐγὼ ὑπόδικος, κ' ἐσεῖς ἀγαπητοί μου ὑπόδικοι· ἐκεῖ θὰ βρίσκωνται **ὅλοι ἀνεξαιρέτως ὑπόδικοι**, στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου. Ἐκεῖ θὰ εἶνε καὶ οἱ βασιλιᾶ-

δες ποὺ εἶχαν στὸ κεφάλι κορῶνες καὶ στέμματα ποὺ ἄστραφταν ἀπὸ διαμάντια, ἀλλὰ καὶ οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ ἄσημοι τοῦ κόσμου τούτου. Ἐκεῖ θὰ εἶνε οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγράμματοι ποὺ δὲν εἶνε εἰς θέσιν οὔτε τὴν ὑπογραφή τους νὰ βάλουν. Ἐκεῖ θὰ εἶνε οἱ ἄντρες, οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιά, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη, τοὺς λαοὺς, τὶς φυλὰς καὶ τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου. Μπροστὰ στὸν Κριτὴ θὰ στέκουν καὶ θὰ περιμένουν τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου.

Καὶ **ποιὸς θὰ εἶνε ὁ δικαστής**; Ὅχι ἄνθρωπος. Δικαστὴς θὰ εἶνε Ἐκεῖνος ποὺ ἐγένετο ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ, ποὺ κατέβηκε στὴ Γῆ καὶ γεννήθηκε στὸ σπήλαιο μέσα στὴ φάτη τῶν ἀλόγων· ἐκεῖνος ποὺ βαπτίσθηκε στὸν Ἰορδάνη καὶ πολέμησε στὴν ἔρημον μὲ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου· ἐκεῖνος ποὺ δίδαξε τὰ ωραιότερα λόγια, ποὺ ἂν τὰ ἐφαρμόζαμε ὁ κόσμος θὰ ἦταν παράδεισος· ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὰ μεγαλύτερα θαύματα· ἐκεῖνος ποὺ τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ στὸν Πιλάτο, καὶ δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε εἰς θάνατον, καὶ σταυρώθηκε καὶ κεντήθηκε μὲ τὴ λόγχη.

Ἄλλὰ τώρα, τὴν ὥρα τῆς παγκοσμίου δίκης, ὅπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο, «**ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν**» (Ἰω. 19,37). Δηλαδή, τί θὰ πῆ «**ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν**»; Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ συνετέλεσαν νὰ σταυρωθῇ ὁ Χριστός, **θὰ τὸν δοῦν** τώρα σὲ ἄλλη κατάστασι, μέσα σὲ δόξα ἀπερίγραπτη, νὰ περικυκλῶνεται ἀπὸ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους. Ἡμέρα φοβερά, κατὰ τὴν ὁποία **ὁ δίκαιος Κριτὴς** θὰ δικάσῃ ὅλους μας.

«**Ὅψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν**»! **Ὁ λόγος ὅμως αὐτὸς πιάνει κ' ἐμᾶς**, ἀγαπητοί. Διότι ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι καὶ ὁ Χριστιανὸς ποὺ βαπτίστηκε στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἁμαρτάνῃ, αὐτὸς δὲν

κάνει τίποτε άλλο παρά να «**σταυρώνη ἐκ νέου**» **τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ**, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι (Ἐβρ. 6,6). Naί. Ἐκεῖνος πού πάει στὸ δικαστήριο καὶ ξαπλώνει τὸ βρωμερό του χέρι πάνω στὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὀρκίζεται, αὐτὸς τὴν ὥρα ἐκείνη βάζει καρφιά στὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ. Κ' ἐκεῖνος πού ἀνοίγει τὸ στόμα του τὸ βρωμερὸ καὶ βλαστημάει τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία, δὲν κάνει τίποτε άλλο παρά νὰ ποτίζη μὲ ὄξος καὶ χολὴ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, πού τρέχει τὴ νύχτα στὰ κέντρα, δὲν κάνει τίποτε άλλο παρά νὰ καρφώνη καρφιά στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, πού ἔχει μῖσος καὶ κακία στὴν καρδιά του, δὲν κάνει τίποτε άλλο παρά νὰ λογχίζη τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ μας. Κι ὁ ἄλλος, ὁ ἐγωιστὴς καὶ ὑπερήφανος, βάζει ἀγκάθινο στεφάνι ἐπάνω στὴν κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ. «*Ὁψονταὶ εἰς ὃν ἐξεκέντησαν*». Naί· καὶ οἱ μὲν Ἑβραῖοι σταύρωσαν τὸ Χριστὸ μιά φορά, ἐμεῖς **τὸν σταυρώνουμε κάθε μέρα!** Δὲν ὑπάρχει μέρος πού νὰ μὴν τὸν σταυρώνουμε, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του.

«*Ὁψονταὶ εἰς ὃν ἐξεκέντησαν*». Ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἔχουν τὴν τιμωρία τους. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ πῆ κάποιος· Ἐγὼ δὲν ὠρκίστηκα σὲ δικαστήρια, δὲν βλαστήμησα, δὲν πῆγα σὲ νυχτερινὰ κέντρα, δὲν μπῆκα στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου νὰ ἀτιμάσω τὴν οἰκογένειά του, δὲν ἐπόρνευσα, δὲν ἐμοίχευσα, δὲν σκότωσα, ἐγὼ δὲν ἔκανα τὸ κακό... Ἐδῶ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ σημασία τοῦ Εὐαγγελίου, πού δὲν εἶνε μόνο ἄρνησις ἀλλὰ εἶνε καὶ θέσις. Δὲν θὰ δικαστοῦν δηλαδὴ μόνο αὐτοὶ πού διέπραξαν τὸ κακό, ἀλλὰ καὶ – ποιοὶ ἄλλοι; **ἐκεῖνοι πού δὲν ἔκαναν τὸ καλό!** Δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ λές, Δὲν ἔκανα τίποτα κακό. Τὸ Εὐαγγέλιο ἔχει καὶ μία ἄλλη ὄψι· ζητάει νὰ πράττουμε καὶ τὸ ἀγαθό.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τονίζει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Ὅπως ὁ τσοπάνος, λέει, χωρίζει τὸ βράδου τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ γίδια, ἔτσι ὁ Χριστὸς στὴ δύσι τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας **θὰ μᾶς χωρίση** σὲ δύο καταστάσεις· τοὺς μὲν δεξιὰ, τοὺς δὲ ἀριστερά.

Σ' αὐτοὺς πού θὰ εἶνε **στὰ δεξιὰ** θὰ πῆ· –Ἐλάτε νὰ κληρονομήσετε τὴν αἰώνιο βασιλεία. Διότι πείνασα, καὶ μοῦ δώσατε νὰ φάω· δίψασα, καὶ μοῦ δώσατε νὰ πιῶ· ἤμουν γυμνός, καὶ μὲ σκεπάσατε· ἤμουν ξένος, καὶ μὲ μαζέψατε· ἤμουν ἀσθενής, καὶ μὲ ἐπισκεφθήκατε· ἤμουν στὴ φυλακὴ, καὶ ἤρθατε κοντά μου. Θὰ ποῦν ἀπὸ κάτω οἱ δίκαιοι· –*«Κύριε, πότε σε εἶδομεν»* ἔτσι; Τί εἶνε αὐτὰ πού μᾶς λές; πότε ἤσσουν γυμνός, ξυπόλητος, πεινασμένος, διψασμένος, ἄρρωστος, σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι; (Ματθ.

25,37-39). Καὶ ὁ Χριστὸς τί θ' ἀπαντήσῃ· –*Ὅ,τι καλὸ κάνατε στὸ δυστυχισμένο, εἶνε σὰν νὰ τὸ κάνατε σ' ἐμένα τὸν ἴδιο!* Ὑπάρχει πλάστιγγα νὰ ζυγίσῃ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ μας;

Καὶ **πρὸς τοὺς ἀριστερὰ** ὁ Χριστὸς μας θὰ πῆ· –*«Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι...»* (ἔ.ἀ. 25,41). Πείνασα, καὶ δὲν μοῦ δώσατε ἕνα κομμάτι ψωμί· δίψασα, καὶ δὲν μοῦ δώσατε ἕνα ποτήρι νερό· ἤμουν γυμνός, καὶ δὲν μοῦ δώσατε ἕνα ροῦχο νὰ σκεπαστῶ· ἤμουν ξένος, καὶ δὲν μὲ περιμαζέψατε ἤμουν ἄρρωστος καὶ φυλακισμένος, καὶ δὲν μ' ἐπισκεφθήκατε. Λοιπὸν *«πορεύεσθε ... εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον»!* Καὶ θὰ ποῦν ἐκεῖνοι· –Κύριε, πότε σε εἶδαμε γυμνός, πεινασμένος, ξυπόλητος; Καὶ ὁ Χριστὸς θὰ πῆ λόγια πού ὅπως εἶπα δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε· –*Ὅ,τι δὲν κάνατε στὰ δυστυχισμένα ἀδέρφια μου, εἶνε σὰν νὰ μὴν τὸ κάνατε σ' ἐμένα τὸν ἴδιο!*

Αὐτὰ νὰ τὰ προσέξουμε. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ δικαστῇ καὶ ὅποιος παρέλειψε τὸ καλό.

* * *

Ὁ Χριστὸς περπατᾷ ἀνάμεσά μας. Τί συγκλονιστικός, ἀγαπητοί μου, αὐτὸς ὁ λόγος! Ὅπου χήρα, ὅπου ὄρφανό, ὅπου πεινασμένος καὶ δυστυχισμένος, στὸ πρόσωπο αὐτῶν εἶνε ὁ Χριστὸς. Αὐτὴ τὴν ὥρα, κάποιοι δυστυχοῦν. Γι' αὐτὸ θὰ δικαστοῦμε. Ἀκοῦμε, ὅτι πεθαίνουν ἑκατομμύρια παιδιὰ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, κ' ἐμεῖς ἀνοίγουμε λάκκους καὶ θάβουμε πολῦτιμα προϊόντα. Ὅταν ὅμως πεινούσαμε ἐμεῖς, τὸ '40 τὸ '42 - '44, θέλαμε νὰ ἴρχωνται καράβια ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔθνη νὰ μᾶς τροφοδοτοῦν.

Σήμερα, ἅγια μέρα, πού ἀκούσαμε τὸ φοβερὸ εὐαγγέλιο τῆς μελλούσης κρίσεως, ἄς προσπαθήσουμε ὄχι μόνο ν' ἀποφεύγουμε τὸ κακό –αὐτὸ εἶνε τὸ λιγώτερο–, ἀλλὰ καὶ νὰ κάνομε τὸ καλό. Εἶνε σὰν νὰ τὸ κάνομε στὸν ἴδιο τὸ Χριστό. Τότε ἡ γῆ θὰ γίνῃ παράδεισος. Ἐνῶ τώρα **κυριαρχεῖ ἡ κακία**· τὰ χέρια κλέβουν, γιὰτὶ ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει οὔτε σταλαγματιὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας.

Ἄς ἐξετάσουμε βαθειὰ τὸν ἑαυτό μας κι ἄς προσπαθήσουμε στὸ ἐξῆς **νὰ κάνομε τὸ καλὸ** στὸν κόσμον τοῦτο πρὸς δόξαν Θεοῦ! Ἔτσι, ὅταν ἔρθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς κρίσεως, νὰ μὴν ἀκούσουμε τὰ φοβερὰ λόγια «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι...», ἀλλὰ ὅλοι ν' ἀκούσουμε τὰ ἄλλα ἐκεῖνα λόγια τοῦ Χριστοῦ· *«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου»* (ἔ.ἀ. 25,34)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος